

saaledes at det nu er for allersidste Gang, vi maa finde den Slags Ting i Statsrevisionens Betænkning. e. vedrører nogle ministerielle Udgifter. Ogsaa de synes at være af den Natur, at de kunde være søgte paa Tillægsbevillingsloven. Jeg maa gøre opmærksom paa, at der findes en Trykfejl, idet der staar: „Fastsættelsen af „Anmærkninger“ af den dansk-tyske Grænse i Lille Bælt“; der skal naturligvis staa: „Afmærkninger“ af den dansk-tyske Grænse“. Den Slags Udgifter kunde jo nok være søgte. Ved f. skal jeg ikke dvæle videre, Revisionens Prætegning maa formodentlig være tilstrækkelig til at bringe Ministeren til at optage den Henstilling, som er gjort af Statsrevisorerne. g. er et Punkt, som man ogsaa gerne skulde se at blive fri for. Man har søgt Beløbet forhøjet og opnaaet det, og alligevel vedblive Overskridelserne. Maaske den højtærede Justitsminister vil sige, at Beløbet ikke har været tilstrækkeligt, og at man har jugeret urigtigt; men selv om det virkelig er Tilfældet, at der er jugeret urigtigt, fritager det ikke for Forpligtelse til at søge Efterbevilling, hvilket jo er en Udvej, som ogsaa kunde benyttes i Tilfælde, hvor man er kommen for sent til at søge Bevillingen godkendt paa Tillægsbevillingsloven. Punkt h. drejer sig om en Ompostering af forskellige Poster, saa at et Beløb, der er blevet bevilget paa en Konto, er anvendt paa en anden Konto. Vi havde et lignende Tilfælde i Fjor, og det var endda af noget mindre Betydning, thi da var det kun Beløbs Forskydning paa de forskellige Underkonti, der var Tale om. Den Gang sagde Finansministeren følgende, da jeg som Ordfører for Udvalget paatalte det: „Jeg kan godt anerkende, at det er en ukorrekt Anvendelse af Beløbet“. Men naar den højtærede daværende Finansminister i Fjor anerkendte, at det var ukorrekt saaledes at benytte paa en Konto, hvad der var bevilget paa en anden Konto, er det noget mærkeligt netop her at træffe det selvsamme Tilfælde igen i Aar.

Ved i. skal jeg ikke dvæle videre. Derimod vil Punkt k. vistnok give Anledning til en lidt længere Drøftelse. Ærede Medlemmer ville se, at det er lykkedes at blive enig i Udvalget om alt undtagen det enkelte Punkt, der vedrører det provisorisk bevilgede Beløb; kun er der her et Tilfælde, hvor der er en Meningsforskel mellem Udvalgets Flertal og Mindretal. Det maa nu ikke komme overraskende, thi en lignende Meningsforskel var til Stede i Fjor. Det Spørgsmaal, som det drejer sig om,

er: I hvilken Grad har en Minister som Chef for sin Administrationsgren Ret til at foretage Udgifter til forberedende Arbejder, og her mener det ærede Mindretal, at Ministeren maa have en saadan diskretionær Myndighed til at udbetale Summer, der anvendes til at fremme forberedende Arbejder, medens Flertallet mener, at ogsaa de maa være Genstand for en Bevilling. Tidligere var Stridspunktet langt større, end det er nu. Tidligere drejede det sig om, hvorvidt Ministeriet kunde udbetale Beløb til Kommissionsmedlemmer uden at søge dem bevilgede. Nu er det blevet indrømmet, at Ministeren kan ned sætte Kommissionen, men at Udgiften skal bevilges. Saa kom der et Stridsspørgsmaal om, hvorvidt den daværende Kirke- og Undervisningsminister kunde udbetale Arkitekthonorar til polyteknisk Lærestanstalt, blot fordi det var et Slags forberedende Arbejde, I Fjor havde vi et Punkt af en noget anden Beskaffenhed. Da drejede det sig nemlig om Rejseudgifter. Der var to Beløb, det ene ganske vist til forberedende Arbejder, men det andet kunde man ikke finde, i hvilken Forbindelse det stod med Ministeriets Virksomhed. Men selv for det første Beløbs Vedkommende maatte Flertallet og med Flertallet ogsaa dette høje Tings Flertal fastholde, at et saadant Udgiftsbeløb til ministerielle Rejser maa være vedtaget paa en eller anden Maade. Her have vi nu et Tilfælde, der hører ind under samme Kategori, og den Uoverensstemmelse, der er mellem Flertallet og Mindretallet vedrører netop de to sidste Punkter, her ere omtalte. Der er vistnok Enighed om, at en Omordning af Finansministeriets Bibliotek er noget, som kan søges bevilget. Derimod drejer Uenigheden sig om de to første Punkter, nemlig et Honorar for Arbejder, der ere foregaaede paa Finansministeriets Opfordring. Som sagt, jeg maa se denne Uoverensstemmelse som et Lød i den forskellige Opfattelse, der har været af Ministeriets Pligt til at søge bevilget ethvert Beløb, det anvender, Det drejer sig altsaa ikke om, hvorvidt disse to Arbejder hare været til fortræffelig Nytte for Ministeriet, men det drejer sig om, hvorvidt det er Pligt for Ministeriet som Tillægsbevilling eller eventuelt som Efterbevilling at søge de Beløb godkendte, som ere anvendte til saadanne Arbejder, som Ministeriet har fundet det nødvendigt at foretage. Dette maa jeg paa Flertallets Vegne naturligvis mene er en Pligt, og jeg vil dog henvise til, at den højtærede Minister eventuelt kunde frem-